

Medlem, har det ikke været mig muligt af Courtoisi at tilbageholde, hvad jeg ellers vilde have sagt. — Jeg har ikke stillet noget Endringsforslag om at lade den eneste Undtagelse, der efter § 7. bliver tilbage, nemlig Hofchargerne, gaae ud, ikke fordi det er min Mening — det har jeg allerede tidligere udtalt —, at det ikke skulde være langt urimeligere at give Folk i alvordige civile Stillinger en Hofcharge end en anden Titel, der dog idetmindste kan staae i nogen Analogi med eller kan vække nogen Forestilling om de dem tildeelte Forretninger og om den Myndighed, som disse Forretninger naturligen kunne medføre i Forhold til deres Medborgere, enten det saa bliver udtalt eller ikke udtalt, men fordi man med Hensyn til Hofchargerne har paaberaabt sig det kongelige Prærogativ, og, hvor jeg møder kongelige Prærogativer, der er det min Natur og min Tilhoielighed at gaae afveien. Jeg nævner derfor ogsaa kun dette Punkt her for at henstille til den ærede Finantsministers Overveelse, om det ikke ved Affattelsen af det Tjenestereglement — jeg bliver ved dette Navn — som han har ifinde at forsøge paa at udarbejde, vil være rigtigt heelt at lade Spørgsmaalet om Hofchargerne blive udenfor. Lad det blive Noget, som Hans Majestæt afgjør aldeles efter sin egen Villie og sit eget Lykke, ja, jeg vil endogfaa sige: lad Reglerne derom helst komme til offentlig Kundskab igjennem Overhofmarschalatet! Det er nemlig Noget, som ingen Borger har Ret til at blande sig i; det vedrører Forhold, som kun angaae Hoffet, og som for alle os Andre ere fuldstændig ligegyldige. Jeg troer, at den ærede Finantsminister meget betydelig vil lette sig det omtalte Arbejde, naar han aldeles fritager sig for hele Analogiseringen mellem Hofcharge og Embedsrank, to Ting, der ikke have det Allermindste med hinanden at bestille. Efter den gamle Rangforordning havde en Staldmester, for ikke at tale om en Overstaldmester, endog en højere Rang end Sjællands Biskop. Meningen hermed kan jo ikke have været, at de absolute Konger skulde have sat mere Pris paa deres Heste paa deres Undersaatter, men det kan kun have været begrundet i, at det efter monarchiste

Traditioner betragtedes som en Selsfølge, at Hofcharge, hvis Bærere jo ere Solens Straaler nærmere, skulde udbrede en betydelig Glans. Jeg troer, som sagt, at den ærede Minister vil betydelig lette sig sit Arbejde og vil give det en vis Allvor og Soberhed, som jeg kun kan ønske det, naar han holder det nævnte Spørgsmaal ude. Lad det gaae med Hofchargerne, som det kan; det er — jeg gjentager det — Noget, der ikke vedkommer Folket og allermindst Embedsmændenes Forhold, deres Forretninger og deres Lønninger. — Derimod troer jeg, at det, hvor der i § 7. tales om, at Embedsmænd herefter ikke kunne faae anden Rang end den, som deres Embeder medføre — eller som de efter den nye Revision af Rangforordningen ville komme til at medføre — vil være hensigtsmæssigt at tilføie, at Embedstikken og den dertil knyttede Rang bortfalde, naar den Vedkommende udtræder af Embedet. Jeg omtalte ved første Behandling, at jeg i sin Tid i Marsministeriet gjorde et Forsøg — jeg troer, at Leiligheden dengang var til saadanne indgribende Skridt — paa at faae det hele Titels- og Rangvæsen afflasket, men at det viste sig at være saa stærkt indgrovet, at vi Alle dengang vare enige om, at vi ikke vilde røre derved. Ministeriet tilkjendegav imidlertid sin Opfattelse af Sagen, idet det fik bestemt, at Ministrene som saadanne ikke havde nogen Rang. Medens derfor de Medlemmer af Ministeriet, hvis Tiltrædelse havde været en Betingelse for, at det kunde komme til at gjøre den Nytte, som jeg troer, at det gjorde, beholdt den Rang, som de havde fra tidligere Tid, rangerede de øvrige Ministre med Huismand og Underster, idet man meente, at dette vilde gjøre det betydeligt lettere for hele den Klasse, der dengang i alle mulige Embeder beherskede Landet, at finde sig i de nye Forhold. Jeg indrømmer dog, at dette var en Extravagance fra 1848, og at Sagen senere er kommen ind i det rette Forhold, idet man har fastsat, at Ministeren, saalænge han er Minister, har den meget høie Rang, der svarer til hans Stilling, men at omvendt, naar han træder tilbage fra denne Stilling, den dertil hørende Rang bortfalder. Ellers vilde jo Kjøbenhavn